

Regatul spinilor și al trandafirilor / Sarah J. Maas. - București : Bookzone, 2026

5 vol.

ISBN 978-630-305-787-3

Vol. 5 : Regatul flăcărilor argintii. - București : Bookzone, 2026. - ISBN 978-630-305-792-7

821.111

Traducător: **Ionel Ghiragosian**
Redactori: **Roxana Samoilescu, Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

A COURT OF SILVER FLAMES

Copyright © Sarah J. Maas 2021

This translation of *A Court of Silver Flames* is published by BOOKZONE SRL
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Map copyright © Kelly de Groot 2021

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

SARAH J. MAAS

REGATUL FLĂCĂRILOR ARGINTII

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL

1

Cassian ridică pumnul în fața ușii verzi de pe holul slab luminat și ezită.

Nici nu mai ținea socoteala inamicilor pe care-i doborâse, stătuse până la genunchi în sânge pe nenumărate câmpuri de luptă și continuase să lovească, luase decizii care îl costaseră viețile războinicilor destoinici, fusese general, soldat și asasin, și totuși... iată-l, coborând pumnul.

Dând înapoi.

Clădirea din partea nordică a râului Sidra avea nevoie de o nouă zugrăveală. Și de podele noi, dacă era să se ia după scândurile care-i scârțâiau sub cizme când urca cele două rânduri de scări. Măcar era curată. Fără îndoială macabră, după standardele Velarisului, dar, cum în oraș nu era nicio mahala, asta nu spunea mare lucru. Văzuse și trăise în locuri mult mai rele.

Totuși, nu înțelesese niciodată de ce Nesta insista să locuiască aici. Știa de ce nu voia să stea într-una din camerele din Casa Vântului – era mult prea departe de oraș, iar ea nu putea să zboare sau să se teleporteze, ceea ce însemna că avea de urcat și coborât zece mii de trepte. Dar de ce să locuiască în maghernița asta, când casa din oraș era goală? De când se terminase construcția uriașei locuințe a lui Feyre și Rhys de lângă râu, cea din oraș

rămăsese deschisă tuturor prietenilor care aveau nevoie de un loc în care să stea. El știa sigur că Feyre îi oferise Nestei o cameră acolo – și că aceasta refuzase.

Privi încruntat la ușa acoperită de vopsea coșcovită. Niciun sunet nu răzbătea prin fanta dintre ușă și podea, suficient de lată încât să treacă până și cei mai grași șobolani: niciun miros nou nu se simțea pe holul înghesuit.

Poate avea noroc și Nesta era în oraș – dormind probabil sub barul tavernei murdare unde se dusesse cu o seară în urmă. Deși ar fi fost mai neplăcut, de vreme ce ar fi trebuit să îi dea de urmă acolo.

Cassian ridică din nou pumnul, culoarea roșie a pietrelor lui Siphon pâlپând în vechile lumini fae agățate de tavan.

„Lașule! Fă-ți curaj!”

Cassian bătu o dată. De două ori.

Liniște.

Cassian aproape oftă de ușurare. Slavă Mamei...

Pași grăbiți și siguri se auziră din partea cealaltă a ușii. Din ce în ce mai furioși.

El își strânse aripile și-și îndreptă umerii, apoi își depărtă picioarele. Era o poziție tradițională de luptă, învățată în anii de instrucție, devenită acum doar un automatism. Nu îndrăzni să se gândească de ce trupul lui adoptase acea poziție defensivă, doar la auzul acelor pași.

Pocnetul care se auzi când ea deschise fiecare din cele patru încuietori semăna cu bătăile unei tobe de război.

Cassian se gândi la lucrurile pe care voia să i le spună, la cum îi sugerase Feyre să le spună.

Ușa se deschise brusc, mânerul răsucindu-se atât de puternic, încât Cassian se întrebă dacă nu cumva ea își imagina că era gâtul lui.

Nesta Archeron era deja încruntată. Dar iat-o!

Arăta ca naiba.

— Ce vrei? întrebă ea, fără să deschidă ușa mai mult de o palmă.

Când o văzuse ultima dată? La petrecerea de la sfârșitul verii, pe barca aceea de pe Sidra, luna trecută? Pe atunci nu arăta atât de rău. Deși presupunea că nimeni nu arată prea grozav după o noapte în care a încercat să se înece în vin și tărie. Mai ales la...

— E șapte dimineața, continuă ea, măsurându-l cu privirea albastru-cenușie care îl enerva întotdeauna.

Purta cămașa unui mascul. Mai rău, purta *doar* cămașa unui mascul.

Cassian se sprijini cu o mână de tocul ușii și zâmbi în colțul gurii, știind că asta o făcea să-și scoată ghearele.

— Ai avut o noapte grea?

De fapt, un an greu. Chipul ei frumos era palid, mult mai tras decât înainte de războiul cu Hybern, avea buzele vinete, iar ochii aceia... Erau reci și tăioși ca o dimineață de iarnă în munți.

Nicio bucurie, niciun zâmbet nu se citea pe chipul ei. În toată ființa ei.

Ea dădu să-i prindă mâna cu ușa.

El băgă piciorul în spațiul gol, înainte să îi poată rupe degetele. Nările ei fremătară ușor.

— Feyre vrea să vii acasă.

— Unde anume? spuse Nesta, privind încruntată la piciorul lui care bloca ușa. Are cinci.

Cassian se abținu să îi răspundă. Nu erau pe un câmp de luptă, iar el nu era inamicul ei. Treaba lui era să o ducă la locul desemnat. Și apoi să se roage ca minunata casă în care tocmai se mutaseră Feyre și Rhys să nu ajungă un morman de moloz.

— La cea nouă.

— De ce nu a venit sora mea să mă ia?

El cunoștea licărul neîncrezător din ochii ei, ușoara rigiditate a spatelui. Instinctele lui clocotiră, îndemnându-l să înfrunte aerul ei sfidător, să insiste și să descopere ce s-ar fi putut întâmpla mai departe.

De la Solstițiul de Iarnă, cei doi schimbaseră doar câteva cuvinte. Majoritatea pe barcă, la petrecerea de luna trecută:

„Mișcă-te!”

„Bună, Nes!”

LIBRIS

We know
books

„Mișcă-te!”
„Cu dragă inimă!”

După multe luni în care nu se întâmplase nimic, în care abia se văzuseră, asta fusese tot.

Nici măcar nu înțelesese de ce venise ea la petrecere, mai ales când știa că avea să rămână pe apă cu ei câteva ore. Era foarte probabil ca rara ei apariție să fi fost meritul lui Amren, datorită influenței pe care o avea femela asupra Nestei. Dar, la sfârșitul acelei seri, Nesta coborâse prima din barcă, cu brațele strâns înfășurate în jurul ei, iar Amren rămăsese pe gânduri în celălalt capăt, aproape tremurând de furie și de zgust.

Nimeni nu întrebase ce se întâmplase între ele, nici măcar Feyre. Ambarcațiunea fusese trasă la mal, iar Nesta practic fugise și nimeni nu mai vorbise cu ea de atunci. Până azi. Până în clipa acestei conversații, care părea cea mai lungă de când luptaseră împotriva celor din Hybern.

— Feyre este Înalta Lady, zise Cassian în cele din urmă. E ocupată să conducă Regatul Noptii.

Nesta își înclină capul, părul șaten-auriu alunecându-i pe un umăr ascuțit. În cazul oricui altcuiva, gestul ar fi arătat că-i cântărește răspunsul. În cazul ei, era avertismentul unui prădător care își evalua prada.

— Și sora mea, spuse ea pe un ton egal, care refuza să transmită vreo emoție, a considerat necesară *prezența mea* imediată?

— Știa că probabil vei avea nevoie de ceva timp ca să arăți cum se cuvine și voia să îți dea un avans. Va trebui să fii acolo la ora nouă.

Ea calculă rapid, iar Cassian așteptă să izbucnească iritată.

Ochii ei sclipiră.

— Par să am nevoie de *două ore* ca să fiu prezentabilă?

El acceptă invitația de a o studia: picioare lungi și goale, o rotunjime frumoasă a soldurilor, talie subțire ~ deja prea subțire — și sâni plini și ademenitori care contrastau cu noile unghiuri ascuțite ale corpului ei.

Dacă ar fi fost vorba despre orice altă femeie, acei sâni minunați i-ar fi dat un motiv suficient ca să înceapă să o curteze din prima clipă. Dar, din momentul în care o cunoscuse pe Nesta, focul rece din ochii ei fusese o altfel de ispită.

Iar acum că era înaltă fae, cu toată puterea și agresivitatea inerentă — și atitudinea care lăsa mult de dorit — o evita cât mai mult posibil. Mai ales din cauza a ceea ce se întâmplase în timpul și după războiul împotriva celor din Hybern. Nesta își arătase foarte clar sentimentele față de el.

— Pare că ai nevoie de câteva mese copioase, o baie și niște haine adevărate, spuse Cassian în sfârșit.

Nesta își dădu ochii peste cap, dar își atinse tivul cămășii.

— Dă-l afară pe caraghiosul ăla, spală-te, iar eu am să-ți aduc niște ceai, adăugă Cassian.

Ea ridică aproape imperceptibil din sprâncene. El îi zâmbi strâmb.

— Crezi că nu îl aud pe masculul din dormitorul tău, care încearcă să se îmbrace în liniște și să se furișeze pe fereastră?

Ca și când i-ar fi răspuns, un zgomot surd se auzi din cealaltă încăpere. Nesta șuieră înfuriată.

— Revin peste o oră ca să văd cum merg lucrurile.

Cassian rosti cuvintele pe tonul acela destul de răios, care îi făcea pe soldații lui să nu îl provoace — altfel, și-ar fi amintit că nu degeaba trebuia să poarte șapte pietre Siphon ca să-și țină magia sub control. Dar Nesta nu zbura cu legiunile lui, nu era sub comanda lui și cu siguranță nu părea să își aducă aminte că el avea peste cinci sute de ani și...

— Nu te deranja! Am să ajung la timp.

El se desprinsese de tocul ușii, întinzându-și un pic aripile când se retrase câțiva pași.

— Nu asta mi s-a cerut să fac. Trebuie să te însoțesc până acolo.

Nesta se crispă.

— Du-te și cocoață-te pe un coș de fum!

Cassian mimă o plecăciune, neîndrăznind să-și mute privirea de la ea. Nesta ieșise din Cazan cu... daruri. Daruri

importante – întunecate. Dar nimeni nu văzuse sau simțise vreo urmă a acestora de la ultima luptă cu Hybern, de când Amren spărsese Cazanul, iar Feyre și Rhys reușiseră să îl refacă. Nici Elain nu mai dezvăluise de atunci vreun semn al abilităților ei de clarvăzătoare.

Dar dacă Nesta încă mai avea puterea, capabilă să șteargă de pe fața pământului câmpuri de luptă... Cassian știa că nu trebuia să devină vulnerabil în fața altui prădător.

— Vrei ceai cu lapte sau cu lămâie?

Ea îi trânti ușa în față și apoi închise fiecare dintre cele patru încuietori.

Fluierând încet și întrebându-se dacă amărătul ăla din încăpere chiar ar fi fugit pe fereastră – în mare parte ca să scape *de ea* – Cassian merse pe holul slab luminat și plecă să caute ceva de mâncare.

Azi o să aibă nevoie de hrană. Mai ales când Nesta va afla exact de ce a chemat-o sora ei.

Nesta Archeron nu știa cum îl chema pe masculul din apartamentul ei.

În zadar scormoni prin mintea îmbibată de vin când reveni în dormitor, ocolind grămezile de cărți și haine. Își aminti privirile înfierbântate din tavernă, întâlnirea umedă și pătimașă a gurilor lor, transpirația care o acoperise în timp ce-l călărea până când plăcerea și băutura o aruncaseră într-o uitare binecuvântată, dar nu și numele lui.

Când Nesta ajunse în dormitorul înghesuit și slab luminat, masculul deja se aplecase afară pe fereastră, iar Cassian fără îndoială că pândea pe strada de dedesubt ca să-l vadă cum fuge ca un caraghios. Cearșafurile de pe patul cu baldachin de alamă erau șifonate, pe jumătate căzute pe podeaua denivelată de lemn care scârțâia, iar fereastra întredeschisă se lovea de zid în balamalele-i slăbite. Masculul se întoarse către ea.

Era chipeș, ca majoritatea masculilor înalți fae. Un pic prea slab pentru gustul ei – practic, un băiat, în comparație cu musculosul înalt care tocmai umpluse cadrul ușii. Tresări când intra Nesta, mahnindu-se când observă ce purta.

— Eu... Asta e...

Cămașa lui. Nesta și-o scoase, rămânând în pielea goală. El făcu ochii mari, dar tot i se simțea mirosul fricii – nu de ea se temea, ci de masculul pe care îl auzise la ușa de la intrare. Își aminti cine era sora ei. Cine era perechea surorii ei. Cine erau prietenii surorii ei. Ca și când toate astea ar fi însemnat ceva.

Ce miros ar fi avut frica lui, dacă ar fi aflat că îl folosisese și se culcase cu el ca să se poată controla? Ca să liniștească acel întuneric agitat care clocotea în ea din clipa în care ieșise din Cazan? În ultimul an, Nesta aflase că sexul, muzica și băutura o ajutau. Nu într-un tot, dar îi împiedicau puterea să dea în clocot. Chiar dacă o mai simțea curgându-i prin sânge, încolăcită strâns în jurul oaselor ei.

Aruncă spre el cămașa albă.

— Acum poți să ieși pe ușă.

El își trase cămașa peste cap.

— Eu... El mai este... Continuă să-i privească sânii obraznici în răcoarea dimineții, trupul gol, locul în care i se uneau coapsele.

— Adio!

Nesta intra în baia plină de umezeală și rugină, în care țevile picurau continuu. Cel puțin aici avea apă caldă.

Câteodată.

Feyre și Elain încercaseră să o convingă să se mute, dar le ignorase întotdeauna sfatul. La fel cum ignorase tot ce se vorbea azi. Știa că Feyre avea de gând să o dojenească. Poate din cauză că Nesta trecuse în contul surorii ei tot ce băuse la tavernă seara trecută.

Nesta pufni, rotind mânerul din baie, rece la atingere. Acesta scârțâi, iar apa improșcă apoi cada crăpată și pătată.

Asta era casa ei. Fără servitori, fără ochi care să îi supravegheze și să îi judece fiecare mișcare, fără companie, mai puțin

atunci când invita ea pe cineva sau primea vizita vreunui războinic arogant și băgăcios.

Trebuia să aștepte cinci minute până ce apa se încălzi suficient încât să înceapă să umple cada. Anul trecut, uneori nici măcar nu mai aștepta. Când intra în apa rece ca gheața, nu simțea frigul, ci doar profunzimea întunecată a Cazanului în timp ce o devora. În timp ce îi smulgea natura ei umană, pieritoare, transformând-o în *asta*.

Se luptase câteva luni cu panica paralizantă care îi făcea oasele să tremure la ideea de a se scufunda, dar se forțase să o înfrunte. Învățase să stea în apa ca un sloi, îngrețoșată și tremurând, scrâșnind din dinți; nemișcată, până ce trupul ei știa că era într-o cadă și nu în Cazan, că era în apartamentul său și nu în castelul de piatră de peste mare, că era vie și nemuritoare. Chiar dacă tatăl ei nu.

Tatăl ei era cenușă în vânt, existența lui fiind marcată doar de o piatră de mormânt pe un deal din afara acestui oraș. Sau așa îi spusese surorile ei.

„Te-am iubit din prima clipă în care te-am ținut în brațe”, îi spusese el în acele ultime momente împreună.

„Să nu-mi atingi fata cu mâinile tale murdare!” fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite cu furie în fața regelui Hybernului. Tatăl ei își risipise acele ultime cuvinte pe regele ăla nenorocit.

Tatăl ei. Bărbatul care nu luptase niciodată pentru copiii lui, nu până la sfârșit. Când venise ca să îi salveze – să salveze oamenii și ființele fae, da, dar, mai mult decât orice, pe ficele lui. Pe ea.

O risipă colosală și stupidă.

Puterea neagră și blestemată curgea prin ea, dar nu fusese suficient să îl împiedice pe regele Hybernului să îi ucidă tatăl.

Își urâse tatăl, îl urâse profund, și totuși el o iubise dintr-un motiv inexplicabil. Nu îndeajuns încât să încerce să îi scape de sărăcie sau să îi împiedice să moară de foame. Dar, cumva, el reușise să adune o armată pe continent. Să navigheze o corabie care purta numele ei.

Nesta tot își urâse tatăl în acele ultime clipe. Iar apoi, gâtul lui fusese frânt, iar când își dădea duhul, ochii lui nu erau plini de teamă, ci de dragostea nesăbuită pentru ea.

Asta era de neșters – expresia din ochii lui. Disprețul din inima ei în timp ce el murea pentru ea. O chinuise, rozând-o întocmai ca puterea aceea pe care și-o îngropase adânc, agitându-se violent în mintea sa până ce nicio baie rece ca gheața nu o putea amorți.

L-ar fi putut salva.

Era vina regelui Hybernului. Ea știa asta. Dar era și a ei. La fel cum era vina ei că Elain fusese prinsă de Cazan după ce Nesta îl văzuse cu puterea minții, că Hybern făcuse lucruri atât de îngrozitoare ca să le vâneze pe ea și sora ei ca pe niște căprioare.

Uneori, groaza și panica o paralizau și nimic nu o putea face să respire. Nimic nu putea împiedica puterea teribilă să se ridice tot mai mult în ea. Nimic, în afară de muzica din taverne, jocurile de cărți cu străinii, nenumăratele sticle de vin și sexul care o făcea să nu mai simtă nimic, dar îi oferea un moment de eliberare în mijlocul vuietului din ființa ei.

Nesta termină baia, spălându-și trupul de transpirația și alte urme ale nopții trecute. Partida de sex nu fusese proastă – se culcase și cu alții, unii mai pricepuți, alții mai stângaci. Nici măcar nemurirea nu era suficientă ca unii masculi să stăpânească arta amorului.

Așadar, învățase singură ce îi plăcea. Făcuse rost de ceai contraceptiv pentru o lună de la spițeria locală, apoi adusese aici primul mascul, care aflase că fusese virgină abia când văzuse sângele de pe cearșafuri. Chipul lui se încordase de dezgust; după o clipă, un licăr de frică i se citise în privire la gândul că ar fi putut să-i zică surorii ei că prima experiență sexuală fusese nesatisfăcătoare. Perechii nesuferite a surorii ei. Nesta nu se deranjase să-i spună că îi evita pe amândoi cu orice preț. În special pe cel din urmă. În ultima vreme, Rhysand părea mulțumit să procedeze la fel.

După războiul cu Hybern, Rhysand îi oferise niște slujbe. Poziții în regatul lui.

Ea nu și le dorea. Oferite din milă, erau niște încercări palide de a o obliga să facă parte din viața lui Feyre, să aibă o simbric frumoasă. Dar Înaltul Lord nu o plăcuse niciodată. Conversațiile lor erau, în cel mai bun caz, reci și civilizate.

Nu îi spusese niciodată că locuia aici, din aceleași motive pentru care el o ura. Uneori făcea băi reci. Alteori uita să mănânce. Nu suporta pârâitul șemineului. Și se îneca în vin, muzică și plăcere în fiecare seară. Toate lucrurile condamnabile pe care le credea Rhysand despre ea erau adevărate – iar Nesta o știuse cu mult timp înainte ca el să fi apărut la ușa ei.

Orice ofertă pe care i-o făcea Rhysand era doar din dragoste pentru Feyre. Era mai bine să-și petreacă timpul așa cum își dorea. La urma urmei, ei plăteau în continuare pentru toate.

Bătaia din ușă zgudui întregul apartament.

Privi încruntată către camera din față și se gândi o clipă să lase impresia că plecase, dar Cassian o putea auzi și mirosi. Iar dacă i-ar fi distrus ușa, ceea ce era foarte probabil, ar fi fost neplăcut să-i explice asta proprietarei aleia zgârcite.

Așadar, Nesta îmbracă rochia pe care o lăsase pe podea cu o seară în urmă, apoi descuie din nou cele patru încuietori pe care le instalase în ziua în care sosise. Era practic un ritual să le încuie la lăsarea nopții. Chiar și când masculul anonim fusese aici, chiar și beată de la atâta vin, tot își amintise să le încuie pe toate.

Ca și când asta i-ar fi ținut departe pe monștrii din lumea asta.

Nesta deschise ușa suficient cât să vadă zâmbetul arrogant al lui Cassian și o lăsă întredeschisă când plecă în grabă să își caute încălțările.

El intră după ea cu o cană de ceai, probabil împrumutată de la prăvălia din colț. Sau dăruită de-a dreptul, având în vedere că oamenii aveau tendința să venereze pământul pe care călcau cizmele lui murdare de noroi. Încă dinainte de conflictul cu Hybern, cei din oraș îl adora, iar după aceea, eroismul și sacrificiul lui – faptele de pe câmpurile de luptă – îi câștigaseră și mai multă admirație.

Ea nu-i putea condamna pe oamenii aceștia. Trăise plăcerea și groaza de a-l urmări pe câmpul de luptă. Încă se trezea transpirată, amintindu-și cum i se oprise respirația când îl văzuse luptând, înconjurat de inamici; ce simțise când forța Cazanului se ridicase, iar ea știuse că avea să lovească unde armata lor era cea mai puternică – în el.

Nesta nu reușise să îi salveze pe cei o mie de illyrieni care căzuseră după ce ea îl chemase într-un loc sigur. Evita și acea amintire.

Cassian îi studie apartamentul și fluieră încetșor.

— Te-ai gândit vreodată să tocmești o femeie de serviciu?

Nesta studie micul apartament – o canapea roșie desfundată, un șemineu din cărămidă pătat de funingine, un fotoliu înflorat mâncat de molii și bucătărioara veche, plină cu teancuri înclinate de vase murdare. Unde-și aruncase încălțările cu o seară în urmă? Se duse în dormitor să le caute.

— Niște aer proaspăt ar fi un început bun, adăugă Cassian din camera cealaltă. Fereastra scârțâi când el o deschise.

Ea își găsi pantofii maro în colțuri opuse ale dormitorului. Unul duhnea a vin vărsat.

Nesta se așeză pe marginea saltelei ca să îi încălze, trăgând de șireturi. Nu se deranjă să își ridice privirea când pașii fermi ai lui Cassian se apropiară și apoi se opriră în prag.

El adulmecă o dată. Zgomotos.

— Speram că măcar ai schimbat cearșafurile între vizitatori, dar se pare că nu te deranjează.

Nesta legă șireturile primului pantof.

— Ce te privește pe tine?

El ridică din umeri, deși încordarea de pe chipul lui arăta că nu-i era chiar atât de indiferent.

— Dacă eu pot simți mirosul mai multor masculi, atunci cu siguranță și însoțitorii tăi îl simt.

— Asta nu i-a împiedicat.

Ea își legă celălalt pantof, ochii căprui ai lui Cassian urmărindu-i mișcarea.

— Ți se răcește ceaiul.

Dinții lui licăriră.

Nesta îl ignoră și căută din nou prin dormitor. Haina ei...

— Haina ta este pe podea, lângă ușa de la intrare, spuse el. Și o să fie răcoare afară, deci ia-ți o eșarfă.

Ea îl ignoră și de data asta, dar trecu pe lângă el, atentă să nu îl atingă, și își găsi haina de un albastru-închis acolo unde-i spusese Cassian. Deschise ușa de la intrare, făcându-i semn să iasă primul.

Cassian o privi în ochi când trecu pe lângă ea, apoi întinse brațul...

Și luă din cuierul din zid eșarfa crem cu albastru pe care i-o dăruise Elain de ziua ei, primăvara trecută. O apucă în pumn și o legănă ca și când ar fi fost un șarpe gâtuit când trecu pe lângă ea.

Ceva nu îi dădea pace. De obicei, Cassian rezista un pic mai mult înainte să se enerveze. Poate avea legătură cu ceea ce voia Feyre să spună acasă.

Nestei i se strânse stomacul când închise fiecare încuietoare.

Nu era proastă. Știa că, de când se terminase războiul, fusese agitație în aceste ținuturi și pe continent. Știa că, fără Zidul care să acționeze ca o barieră, unele teritorii fae forțau limitele cât puteau, prin revendicarea granițelor și prin modul în care îi tratau pe oameni. Și știa că acele patru regine muritoare încă se ascundeau în palatul lor, cu armatele nefolosite.

Toate erau niște monștri. O ucisese pe regina cu păr auriu care le trădase și o vânduseră pe o alta – Vassa – unui lord-vrăjitor. Părea potrivit ca cea mai tânără dintre cele patru regine rămase să fi fost transformată de Cazan într-o babă. Transformată într-o fae cu viață lungă, da, dar îmbătrânită într-o carcasă stafidită, drept pedeapsă pentru puterea pe care o luase Nesta de la Cazan – o smulsese, mai degrabă – când acesta îi transformase corpul muritor în ceva nou.

Regina aia zbârcită o condamna acum pe ea. Își dorise să o ucidă, dacă Corbii Hybernului avuseseră dreptate înaintea lui

Bryaxis, iar Rhysand îi distrusese pentru că se infiltraseră în biblioteca din Casa Vântului.

În cele paisprezece luni de după război nu se auzise nimic de acea regină.

Dar dacă apăruse o nouă amenințare...

Cele patru încuietori părură să rădă la ea înainte ca Nesta să îl urmeze pe Cassian afară din clădire, în orașul aglomerat.

„Casa” de pe malul râului era de fapt un conac și atât de nouă, curată și frumoasă, încât Nesta își aminti că pantofii îi erau pătați de vin abia când trecu pe sub bolta înaltă de marmură și ajunse în holul strălucitor de la intrare, decorat cu gust în nuanțe de nisip și fildeș.

O scară uriașă împărțea în două spațiul imens, un candelabru din sticlă suflată manual – făurit de artizanii din Velaris – coborând din tavanul sculptat de deasupra. Luminile fae din fiecare glob în formă de cuib aruncau reflexii pâlپătoare pe podeaua lustruită din lemn galben, întrerupte doar de ferigi în ghivece, mobilier din lemn făcut tot în Velaris și o expoziție impresionantă de obiecte de artă. Ea nu se deranjă să remarce nimic din toate acestea. Covoarele luxoase albastre acopereau ici și colo podeaua imaculată, o plantă curgătoare întinzându-se de-a lungul holurilor cavernoase pe ambele părți, iar alta trecea pe sub bolta scărilor, direct spre peretele cu ferestre din partea opusă, care dădeau către o peluză înclinată și râul strălucitor de la baza acesteia.

Cassian se îndreptă spre stânga – unde erau sălile de consiliu, după cum o informase Feyre pe Nesta în timpul primului și singurului tur, în urmă cu două luni. Nesta fusese atunci pe jumătate beată și urăse fiecare secundă și fiecare cameră perfectă.

Majoritatea masculilor le cumpărau soțiilor și perechilor bijuterii drept cadouri pentru Solștițiul de Iarnă.

Rhys îi cumpărase lui Feyre un palat.

LBDS | We know books

De fapt, cumpărase pământul distrus de război, iar apoi îi dăduse perechiilor lui frâu liber să proiecteze reședința visurilor lor.

Și, cumva, se gândi Nesta în timp ce îl urmă în liniște pe Cassian – care era neobișnuit de tăcut – pe hol, spre unul dintre birourile ale cărui uși erau deschise, Feyre și Rhys *reușiseră* să facă locul acesta să pară confortabil și primitiv. Era o clădire imensă, și totuși o casă. Până și mobilierul acela clasic și elegant părea conceput pentru confort și relaxare, pentru conversații lungi în timpul unei mese copioase. Fiecare piesă de artă fusese aleasă de Feyre sau pictată de ea, multe fiind portrete și picturi cu ei – prietenii ei, noua sa... familie.

Bineînțeles, cu Nesta nu era niciunul.

Pe o latură a scării mari, se afla până și un portret al tatălui lor: el și Elain zâmbeau fericiți, așa cum fuseseră înainte ca lumea să se ducă naibii. Stăteau pe o bancă de piatră, printre tufe de hortensia cu flori roz și albastre. Erau în grădina primei lor case, acel conac minunat de lângă mare. Nesta și mama lor nu erau nicăieri.

Așa fusese, la urma urmei: Elain și Feyre își iubeau tatăl, Nesta fiind prețuită și educată de mama lor.

Când venise prima oară, Nesta observase că, în acest loc, existența ei fusese trecută sub tăcere. Ca și a mamei lor. Nu spusese nimic, desigur, dar absența era evidentă.

Fusese suficient încât să o facă acum să scrâșnească din dinți, să o îndemne să apuce lesa aceea invizibilă care ținea la distanță puterea oribilă din ea și să tragă cu putere când Cassian intra în birou și spuse celor care îi așteptau:

— A sosit!

Nesta se încordă, însă Feyre chicoti pur și simplu.

— Ai venit cu cinci minute mai devreme. Sunt impresionată!

— Pare un semn bun pentru jocurile de noroc. Ar trebui să mergem la Rita, spuse trăgănat Cassian, taman când Nesta intra în camera cu lambriuri de lemn.

Biroul se deschidea spre o curte cu grădină luxuriantă. Spațiul era călduros și mare, iar ea ar fi putut recunoaște că îi

plăceau rafturile cu cărți până în tavan, mobilierul din catifea de culoarea safirului din fața șemineului din marmură neagră, dacă nu ar fi văzut cine stătea înăuntru.

Feyre era cocoțată pe cotiera rotunjită a canapelei, îmbrăcată cu un pulover gros alb și pantaloni mulați negri.

Rhys, în hainele lui negre obișnuite, se rezema de marginea șemineului cu brațele încrucișate. Astăzi nu-și arăta aripile.

Și Amren, în griul preferat, stătea picior peste picior în fotoliul de lângă șemineul aprins, măsurând-o disprețuitor din priviri pe Nesta, cu ochii ei argintii.

Atât de multe se schimbaseră între ea și femeală.

Nesta se ocupase de ravagii. Nu își permisesese să se gândească la cearta de la petrecerea de pe barcă, în acel sfârșit de vară. Sau la faptul că nu vorbise cu Amren de atunci.

Nu o mai vizitase pe Amren. Nu mai discutaseră la un joc de puzzle. Și cu siguranță lecțiile de magie luaseră sfârșit. Se asigurasse și de această ultimă parte.

Cel puțin Feyre îi zâmbea.

— Am auzit că te-ai distrat aseară.

Nesta aruncă o privire între locul în care Cassian se așezase pe fotoliul din fața lui Amren, locul gol de lângă Feyre, pe canapea, și cel unde stătea Rhys, lângă șemineu.

Își ținu spatele drept și bărbia sus, urând faptul că toți o priveau când a ales să se așeze pe canapea lângă sora ei. Urând că Rhys și Amren îi observaseră pantofii murdari și că probabil încă mai mirosea a mascul, deși făcuse baie.

— Arăți groaznic! spuse Amren.

Nesta nu era suficient de proastă încât să se încrunte la... orice ar fi fost Amren. Da, acum era înaltă fae, dar cândva fusese ceva diferit. Nu din lumea asta. Limba-i era încă destul de tăioasă ca să rănească.

Ca și Nesta, Amren nu avea o magie specifică regatului legată de înălții fae. Asta nu însemna că influența ei în regat era mai mică. Puterile de înaltă fae ale Nestei nu se materializaseră niciodată – avea doar ce luase de la Cazan, în loc să îl lase să îi dăruiască putere, așa cum făcuse cu Elain. Nu știa ce smulsese de

la Cazan când acesta îi răpise natura omenească, dar știa că erau lucruri pe care nu voia să le înțeleagă sau să le stăpânească vreodată. Gândul în sine îi întorcea stomacul pe dos.

— Deși pariez că-ți este greu să arăți bine când ești în oraș noaptea târziu, te îmbeți până-ți pierzi mințile și te culci cu orice îți iese în cale, continuă Amren.

Feyre întoarse capul spre aghiotantul Înaltului Lord. Rhys părea înclinat să fie de acord cu Amren. Cassian își ținu gura. Nesta spuse calm:

— Nu știam că activitățile mele intră sub jurisdicția ta.

Cassian scoase un murmur care părea un avertisment. Ea nu știa pentru care dintre ei. Sau nu îi păsa.

Ochii lui Amren străluciră, o rămășiță a puterii care arsese cândva în ea. Tot ce mai rămăsese acum. Sora lui Feyre știa că și puterea ei ar fi putut străluci așa, dar, cu toate că Amren se dezvăluisese a fi lumină și căldură, Nesta știa și că flacăra ei argintie izvora dintr-un loc mai rece și mai întunecat. Un loc vechi — și totuși complet nou.

— Intră, când cheltuiești atât de mult din aurul nostru pe vin! o provoacă Amren.

Poate exagerase totuși cu nota de plată din seara trecută.

Nesta se uită la Feyre, care tresări.

— Deci tu chiar m-ai făcut să vin până aici ca să fiu muștrată?

Ochii lui Feyre — aceiași ca ai ei — se îmblânziră puțin.

— Nu, nu ești muștrată.

Ea aruncă o privire tăioasă spre Rhys, care era încă tăcut și rece, rezemat de marginea șemineului, apoi spre Amren, care clo-cotea pe fotoliul ei.

— Consideră că e o discuție, adăugă.

Nesta se ridică repede în picioare.

— Viața mea nu te privește și nici nu este deschisă vreunei discuții!

— *Stai jos!* se răsti Rhys.

Asprimea, autoritatea și forța din glasul care-i dăduse ordinul...

Nesta înțepeni, împotrivindu-se și urând că partea fae din ea se supunea unor asemenea lucruri. Cassian se aplecă înainte în fotoliu, părând gata să intervină. Nesta ar fi putut jura că pe chipul lui se întipărise ceva asemănător suferinței.

Dar apoi se uită în ochii lui Rhys, adunând în privirea ei fiecare dram de sfidare, chiar dacă ordinul lui îi făcea genunchii să vrea să se îndoiaie, să se așeze.

— Ai să rămâi! zise Rhys. Ai să asculți!

Ea răsă încet.

— Nu ești Înaltul meu Lord. Nu îmi dai ordine.

Dar știa cât de puternic era el. Văzuse și simțise asta. Încă tremura în preajma lui.

Rhys miroși acea frică. Zâmbi în colțul gurii, nemilos.

— Vrei să mă înfrunți, Nesta Archeron? spuse el mios.

Înaltul Lord al Regatului Noptii arătă spre peluza înclinată de dincolo de ferestre:

— Avem destul spațiu să ne luptăm.

Nesta avea un aer amenințator, strigând în tăcere la propriul corp să asculte de ordinele ei. Mai degrabă ar fi murit decât să i se supună lui. Oricăruia dintre ei.

Rhys zâmbi mai larg, conștient de acel fapt.

— Destul! se răsti Feyre la Rhys. Ți-am spus să nu te bagi!

El își mută privirea în care licăreau stele spre perechea lui, iar Nesta nu făcu decât să se prăbușească pe canapea când genunchii îi cedară în sfârșit. Feyre își înclină capul, umflându-și nările, și îi zise lui Rhysand:

— Poți ori să *pleci*, ori să rămâi și să taci!

Rhys își încrucișă din nou brațele, dar nu spuse nimic.

— E valabil și pentru tine! i se adresă Feyre lui Amren.

Femela își dresă zgomotos vocea și se cuibări în fotoliul ei.

Nesta nu făcu vreun efort să pară amabilă când Feyre se întoarse spre ea și se așeză pe canapea, pernele din catifea scârțâind. Sora ei înghiți în sec.

— Trebuie să facem niște schimbări, Nesta, zise Feyre, cu voce răgușită. Toți trebuie să facem, și tu, și noi.

Unde naiba era Elain?

Am să-mi asum eu vina, continuă Feyre, pentru că am permis ca lucrurile să ajungă atât de departe și atât de rău. După războiul cu Hybern și tot ce s-a mai întâmplat, asta... Tu... Ar fi trebuit să-ți fiu alături ca să te ajut, dar nu am fost, și sunt pregătită să admit că o parte din vină e a mea.

— Pentru *ce* anume ești vinovată? spuse Nesta printre dinți.

— Pentru comportamentul tău de rahat, zise Cassian.

I-o spusese la Solstițiul de Vară. Și, la fel ca atunci, încremeni când auzi insulta și *aroganța*...

— Uite, continuă Cassian, ridicând mâinile, nu este vreo greșeală morală, dar...

— Înțeleg ce simți, interveni Feyre.

— Nu știi *nimic* despre ce simt.

— Este timpul să facem niște schimbări, continuă Feyre. Începând de acum.

— Scutește-mă cu prostiile astea moralizatoare despre facerea de bine!

— Nu ai o viață! îi răspunse Feyre. Și nu am de gând să mai stau vreo clipă și să văd cum te distrugi. Își atinse pieptul în dreptul inimii cu mâna tatuată, ca și când asta ar fi însemnat ceva. Am decis după război să te las în pace, dar se pare că a fost o greșeală. Că *eu* m-am înșelat.

— Oh?

Cuvântul era un pumnal aruncat între ele.

Rhys se încordă văzând surâsul ei disprețuitor, dar tot nu spuse nimic.

— Ai terminat-o, șopti Feyre, cu un tremur în voce. Comportamentul ăsta, apartamentul în care locuiești – ai *terminat-o* cu toate astea, Nesta!

— Și unde ar trebui să mă duc? întrebă Nesta pe un ton rece.

Feyre se uită la Cassian.

Pentru prima dată, Cassian nu zâmbea.

— O să vii cu mine, spuse el. Ca să te antrenezi.

CAPITOLUL

2

Cassian se simțea de parcă ar fi tras o săgeată într-un dragon care dormea. Nesta, cu haina ei albastră uzată, cu pantofii pătați și rochia gri șifonată, îl măsură din priviri și întrebă:

— *Ce?*

— După întâlnirea asta, te muți în Casa Vântului, o lămuri Feyre. Ea dădu din cap spre est, spre palatul cioplit în munții din capătul îndepărtat al orașului. Eu și Rhys am decis ca în fiecare dimineață să te antrenezi cu Cassian în Windhaven, în Munții Illyrieni. După prânz, tot restul după-amiezii, vei avea de lucru în biblioteca de sub Casa Vântului. Dar apartamentul, tavernele murdare – *s-a terminat* cu toate astea, Nesta!

Nesta își strânse pumnii în poală, dar nu spuse nimic.

El ar fi trebuit să se așeze lângă ea, în loc să îi permită Înaltei Lady să stea pe canapea, la distanță de un braț. Nu conta că Feyre avea deja un scut în jurul ei, mulțumită lui Rhys – îl avusese și la micul-dejun. „Face parte din antrenamentul meu actual”, mormăise Feyre când Cassian întrebase despre apărarea de fier, atât de puternică încât îi masca până și mirosul. „Rhys l-a rugat pe Helion să îl învețe despre scuturile cu adevărat impetrabile, deci bineînțeles că am plăcerea să fiu supusă testului.